

Begyndelsen på enden

I mere end et år havde de jagtet den Al Qaeda celle, der var medvirkende årsag til de stigende tabstal blandt koalitionsstyrkerne i Irak. Den utaknemmelige befolkning, der stadig ikke fattede, at den vestlige verden med USA i spidsen havde befriet dem for en tyrann, gemte de mange udenlandske terrorister. Strømmen af selvmordskandidater virkede uendelig.

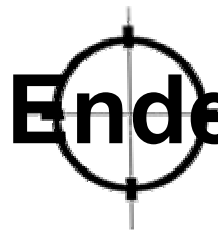
På en stor tv-skærm i situationsrummet bad CIA-agenten operatøren af kameraet om at zoome ind, så de kunne stille skarpt på den ensomme figur midt på gaden. En intens jagt skulle til at slutte.

De to ubemandede droner overfløj lydløst Samarra. Den ene sendte live feeds direkte til situationsrummet, den anden indeholdt en dødbringende last i form af et Hellfire-missil.

Agenten kiggede på operatøren, der nikkede som tegn på, at de havde et positivt ID. Agenten nikkede tilbage, og den kronragede korporal skubbede beskyttelsespladen væk fra aftrækkeren og trykkede på den røde udløser.

Missilet, der kostede mere end to årslønninger for et par gennemsnitlige stålarbejdere, blev frigivet fra Predator-dronen og ramte sit mål med klinisk præcision få sekunder senere.

Endnu en terrorist nedkæmpet.

Enden på begyndelsen

Det tog ham 14 dage at planlægge angrebet på moskeen, hvorefter det seje træk kom med overvågning og træning af de mujahediner, der skulle gennemføre missionen. Hazim besluttede selv at deltage i angrebet, dels for at sikre at det blev en succes, dels for at opleve det adrenalinkick, han efterhånden så sjældent fik. I det sunni-dominerede Samarra kunne han færdes relativt frit og til sin store glæde frekventere moskeerne væsentligt oftere, end hvad der havde været mulighed for i Basra.

Han benyttede en del af sin frihed på at færdes i området omkring al-Askari-moskeen for at finde svage punkter i planen, der løbende blev opdateret og forfinet.

Ved årsskiftet til 2006 havde han samlet en lille gruppe syrere, saudiere og egyptere, der alle var tilknyttet Zarqawis organisation al-Tawhid wal-Jihad. Hazim undlod at beskrive operationen for nogen og trænede udelukkende gruppen i enkeltdiscipliner, så de ikke fik færtten af deres kommende mål.

I et øde område uden for Samarra øvede de angreb på en fiktiv installation, hvor de overmandede vagterne og placerede sprængstof på strategisk vigtige steder. Hazim kørte dem lige til grænsen for at være sikker på, at de både fysisk og psykisk kunne levere varen, når det blev alvor.

Zarqawi leverede den aftalte mængde sprængstof, der både bestod af kommercielt fremstillet Semtex og hjemmelavet sprængstof medbgødning som hovedingrediens. Efterhånden som de kom tættere på datoen for gennemførelsen af angrebet, indøvede de mere og mere realistiske detaljer. Hazim fik endda fremstillet en plan over moskeen i grundrids, som han optegnede på marken med sten, hvorefter de øvede planen gentagne gange. Hazim havde allerede bestukket en politimand ved moskeen til at levere fortrolige oplysninger om de irakiske sikkerhedsstyrker, så han ikke blev overrasket af pludselige ændringer. Sent om aftenen den 21. februar kaldte han gruppen sammen og bad dem om at lægge deres mobiltelefon på bordet, hvis de havde en. To telefoner dukkede op, og Hazim sagde, at de nok skulle blive afleveret tilbage, når de havde gennemført operationen. Hazim vidste af bitter erfaring, at det krævede maksimal diskretion, hvis missionen skulle lykkes, og en tilfældighed skulle ikke afsløre planerne.

Sprængstof og detonatorer var allerede klargjort og stod klar i tungtlæssede rygsække. Et par originale politiuniformer havde de erhvervet fra et mindre angreb på en irakisk politipatrulje, hvor de havde slået tre betjente ihjel. En lidt korpulent egypter så temmelig komisk ud i sin alt for lille uniform, men på den anden side afveg han ikke fra, hvordan politikorpset så ud i al almindelighed, så det gjorde nærmest bare hans dække mere troværdigt.

Den 22. februar lidt før klokken 7 om morgenen detonerede en række serieforbundne bomber inde i Den Gyldne Moske. To af de bærende vægge gav efter og fik den karakteristiske gyldne kuppel til at falde sammen. Da taget styrtede sammen, brasede det meste af bygningen sammen, men de to gyldne tårne blev på forunderlig vis stående.

Hazim havde ledt en gruppe på otte mænd ind i moskeen, hvor de havde overrasket de politifolk, der havde fået til opgave at passe på bygningen. De havde hurtigt fået dem overmandet og bagbundet, så de kunne opsætte de forberedte sprængningstasker. Inden de forlod moskeen, tjekkede Hazim selv kredsløbet for at være sikker på, at sprængstofferne detonerede i den rigtige rækkefølge.

De to mujahediner i politiuniform havde først uantastet bevæget sig ind i moskeen for at se, om alt var, som det skulle være, og da de gav deres klartegn, var resten af gruppen rykket ind.

De få politifolk, de havde fundet i moskeen, slæbte de med udenfor, hvor de blev bagbundet og kneblet, inden Hazim på passende afstand detonerede ladningerne med en mobiltelefon. Selv om han stod flere gader væk og var beskyttet af en solid mur, kunne han mærke trykket fra eksplosionen, da de mange rygsække med sprængstof detonerede med millisekunders interval.

Sirener, helikoptere og hurtige reaktionsstyrker sværmede som hidsige bier mod området, hvor Hazim, høj af succesen, kiggede på sit mesterværk.

Inden angrebet havde han planlagt en flugtrute fra moskeen, men det var lige før, han kom for sent af sted, da han kom til at kigge på scenariet lidt for længe. Han fandt sit safe house efter en længere gåtur og holdt det under observation en time, inden han gik over gaden og ind i gården.

Kurieren med USB-nøglen kom lidt ud på aftenen, og det tog Hazim mere end en time at læse alle lykønskningerne igennem. Zarqawi, der selv havde haft held med en række angreb, var helt rørstrømsk og lovpriste Hazim i høje toner. Han sluttede af med at anbefale Hazim at blive i Samarra et par dage, til de værste dønninger havde lagt sig.

Næste morgen gik Hazim, i strid med alle sikkerhedsregler, hen til den udbombede moske for at besigtige skaderne. Til sin store irritation kunne han se, at de to forgyldte tårne stadig stod oprejst. På vej tilbage til huset besluttede han sig for at lægge de to tårne ned for at fuldende opgaven.

Hazim forstod i øjeblikket ikke sammenhængen mellem den instinktive fornemmelse af at blive overvåget og den lave brummen, der af og til brød det monotone lyd billede i den støvede irakiske provinsby. Først da han stoppede og kiggede op og fik et flygtigt glimt af noget, der mindede om et lille propelfly, blev han klar over faren. Men det var for sent. Hans ansigt var blevet genkendt, og et missil var allerede afsendt i retning af ham. Handlingslammet stod han på den mennesketomme gade, mens hans hjerne skreg, at han skulle flygte. Men Hazims krop var paralyseret, og Hellfire-missilet ramte mindre end en halv meter fra ham og sendte en byge af kropsdele, asfalt og skrald i alle retninger.

Samtlige nyhedsudsendelser berettede dagen efter om den store fangst i Irak. CNN havde været hurtige med en mand på stedet, hvorfra han kunne rapportere om det succesfulde angreb mod topterroristen, som man i årevis havde forsøgt at fange.

Den amerikanske forsvarsminister holdt en pressekonference og nød at kunne fortælle detaljeret om angrebet, der havde været planlagt gennem længere tid.

Budskabet var klart: Terrorisme kunne ikke betale sig, og man ville møde sit endeligt, hvis man kæmpede mod verdens mægtigste land.